

nyde Fremme saaledes, som af Udvalgets Minoritet, og senere af det samlede Udvalg, er foreslaaet. Paa Specialiteter kan der jo idag ikke være Tale om at indlade sig, hvad der jo kunde være Anledning til med Hensyn til, hvad der er nævnt Sp. 153 i Betænkningen angaaende de to Embeder, som særskilt ere udhævede, hvilket ikke stemmer med de Anskuelser, som jeg ved Sagens 2den Behandling skal tillade mig at udtale.

S. P. Hansen: Jeg turde dog maaskee bede de ærede Herrer, som ville tage saa meget Hensyn til, at vi skulle bringe Embedsmændene ud af deres svævende Tilstand, hvad der naturligvis kun kan gjælde med Hensyn til dem, der fortiden aspirere til at komme ind i Embedstillinger, da de, som for Dieblisset befinde sig i Embeder, vide, hvorledes deres Stilling fortiden er, — jeg turde dog maaskee, siger jeg, bede de ærede Herrer, som tage saa meget Hensyn til ikke at bringe Embedsmændene ind i en svævende Tilstand, dog ogsaa at ville lægge Mærke til, om vi dog ikke ogsaa, ved at antage det Lovforslag, som her foreligger, befinde os selv i en svævende Tilstand. Det forekommer mig nemlig, at her er Spørgsmaal om en Lov, hvorved der skal bevilges en vis Udgift for Statskassen, og jeg kan ikke nægte, at hver Gang et saadant Lovforslag foreligger, paatrænger der sig mig i det Mindste den Betragtning, at man dog nogenlunde burde kjende Omfanget af den Bevilling, hvorom der er Tale. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg ogsaa ved dette Lovudkast har følt Savnet af en Oplysning om, hvormeget Udgifterne til de Lønninger, som herved skulle reguleres, omtrentlig kunne antages for Tiden at ville udgjøre. Jeg siger udtrykkeligt for Tiden; thi jeg skal ganske vist erkjende, at en saadan Lov ikke eensgang for alle kan normere det Tal paa Embedsmænd, som Statstjenesten udfordrer; men det forekommer mig dog, at paa den Tid, da Loven emanerer, maatte det være gjørligt at bestemme Antallet af de Embedsmænd, som Statstjenesten kan behøve; og dernæst forekommer det mig ogsaa, at det dog er meget ønskeligt, naar der behøves nogen Udvidelse af dette Tal, at det da ved tilkommende Forslag fra Regjeringen kan forøges, end om man,

saaledes som det af den høitagtede Finantsminister er antydnet, dersom man vilde foretage Forandringer i denne Henseende, naar enten Embeder bleve ledige eller andre Omstændigheder tilraadede det, skulde ved Finantslovens Behandling hvert Aar fremsætte de i saa Henseende fornødne Forslag. Mig forekommer det at være en Fordring til en saadan Lov som denne, at man paa den Tid, da den emanerer, nogenlunde maatte kunne calculere det Beløb, som ved den paalægges Staten som Udgift, og det maa da være forbeholdt den kommende Tid at gjøre de Forandringer, som maatte være ønskelige. Et andet Savn, som ogsaa forekommer mig at være — idetmindste har det paatrængt sig mig — ved dette Lovudkast, er det, at alle Embeder, som her calculeres, blive alle normerede til een og samme Størrelse. Nu tør jeg vel ikke tiltroe mig at have en saadan Indsigt i de herhenhørende Forhold, at jeg kan modsig, at det jo kan være ganske rigtigt, at der for alle Embedsmænd, der saaledes kunne henregnes til visse Classer, ogsaa normeres een og samme Løn; men det forekommer mig dog, at Statstjenesten maa være af den Bestaenhed, at jeg vel kan tænke mig, at Embedsmænd, som saa ofte kun af Navn kunne henføres til samme Klasse, kunne have høist forskjelligt Arbejde at udføre i deres Stillinger. Jeg kan ikke tænke mig Andet, end at der — for at nævne et Exempel, skal jeg tage Contoirheserne — under de forskjellige Ministerier maa være Contoirer, hvor Contoirhesernes Arbejde er høist forskjelligt, og at det saaledes vel kunde antages, at der var enkelte af disse Livsstillinger, der passende burde lønnes højere end andre. Det er man naturligvis udelukket fra at kunne fatte nogen Mening om, saalænge her kun ganske almindeligt i Lovudkastet anføres en heel bestemt Klasse af Embedsmænd. Det forekommer mig ogsaa, at det maa frembyde megen Bauskelighed for Administrationen selv at have alle de Embeder, der høre til een Klasse, ansatte til een og samme Løn overalt. Jeg tænker mig idetmindste, at det undertiden kan være ønskeligt for Administrationen at forflytte Embedsmænd, hvis Kundskaber og Indsigter den har havt Leilighed til at lære at kjende, fra